

Wiktor Jaśkiewicz

1912–2003

Wiktor Jaśkiewicz urodził się 1 kwietnia 1912 roku w Suwałkach w rodzinie robotniczej. Uczęszczał tam do gimnazjum i w 1931 roku uzyskał świadectwo dojrzałości. Studia podjął na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego i ukończył je w roku 1935, uzyskując stopień magistra praw. W latach 1935–1936 odbył służbę wojskową w Szkole Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim. Po jej ukończeniu wrócił do Poznania i w 1937 roku został wolontariuszem na Uniwersytecie Poznańskim w Katedrze Prawa Karnego i Procesu Karnego. Przygotowywał się do pracy w administracji państwowej. Po złożeniu egzaminu referendarskiego w 1938 roku został zatrudniony jako referendarz w Wydziale Ogólnym Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego. Na tym stanowisku pracował do sierpnia 1939 roku.

Po wybuchu II wojny światowej zgłosił się do niemieckiego Urzędu Pracy – Arbeitsamt. Na początku 1941 roku wyjechał do Janowa Lubelskiego, gdzie pracował w Polskim Komitecie Pomocy Społecznej w charakterze referenta organizacyjnego. W latach 1942–1944 uczył w tajnych kompletach w Kozłówce koło Lubartowa, a następnie w Sochaczewie.

W 1945 roku wrócił do Poznania. Zgłosił się na Uniwersytet Poznański i został asystentem wolontariuszem w Katedrze Prawa Karnego. Podjął pracę w Urzędzie Wojewódzkim. Pełnił kolejno funkcje kierownika Oddziału Organizacyjnego, inspektora starostw i naczelnika Wydziału Ogólnego. Na początku 1946 roku został powołany na stanowisko dyrektora gabinetu ministra Ziem Odzyskanych. Był nim aż do likwidacji tego ministerstwa w 1949 roku. Od lutego 1949 do 1951 roku pracował na Uniwersytecie Poznańskim na stanowisku dyrektora administracyjnego.

W roku 1950 doktoryzował się na Uniwersytecie Poznańskim na podstawie rozprawy *Przebudowa ustroju administracyjnego w Polsce Ludowej*, uzyskując stopień doktora praw. Jego promotorem był prof. Marian Zimmermann. W 1951 roku został mianowany zastępcą profesora w Katedrze Prawa Administracyjnego Uniwersytetu Poznańskiego. W latach 1951–1956 był prorektorem tegoż Uniwersytetu. W 1954 roku został kierownikiem Katedry Prawa Pracy. W grudniu 1955 roku uzyskał stopień naukowy docenta i otrzymał stanowisko docenta etatowego. W listopadzie 1961 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w grudniu 1962 stanowisko profesora nadzwyczaj-

nego w Katedrze Prawa Pracy UAM. W grudniu 1968 roku nadano mu tytuł profesora zwyczajnego.

Drugim miejscem jego pracy, po Uniwersytecie Poznańskim, była Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Poznaniu. W latach 1960–1963 był w niej zatrudniony jako docent kontraktowy. Na ten dodatkowy etat dostał zezwolenie ministra szkolnictwa wyższego. W WSE objął w Katedrze Prawa funkcję samodzielnego pracownika nauki, w pełnym wymiarze godzin. Od września 1961 do stycznia 1963 prowadził także wykłady w Punkcie Konsultacyjnym Studiów Zaocznych w Bydgoszczy. W latach 1961–1963 był dziekanem Wydziału Ogólno-Ekonomicznego WSE.

W okresie swojej działalności w WSE, biorąc za podstawę ustawodawstwo Polski przedwrześniowej, przeprowadził analizę porównawczą sytuacji prawnej pracowników państwowych Polski Ludowej, ZSRR i NRD. Badał też różnice między stosunkiem służbowym a stosunkiem pracy. Rezultaty tych badań znalazły odbicie w jego dwutomowej książce *Studia nad sytuacją prawną pracowników państwowych* (t. 1: 1961, t. 2: 1966).

We wrześniu 1982 roku przeszedł na emeryturę. Pracował jednak nadal na Uniwersytecie Poznańskim do roku 1986. W tym samym roku przeniósł się do Augustowa i po dwuletniej przerwie podjął pracę na Uniwersytecie Białostockim. W latach 1988–1994 kierował tam Zakładem Prawa Pracy. Następnie wrócił do Poznania.

Zmarł 24 października 2003 roku w wieku 91 lat w Poznaniu.

Zdzisława Drozdowska